

Odměna insolvenčního správce

Vyhláška č. [313/2007](#) Sb., odměně insolvenčního správce je v intencích ustanovení § 38 insolvenčního zákona zvláštním předpisem, podle kterého se odměna insolvenčního správce stanoví, a to i na základě zmocnění obsaženého v ustanovení § 431 písm. b) insolvenčního zákona. V případě, kdy je úpadek dlužníka řešen reorganizací, určuje odměnu insolvenčního správce ustanovení § 2 vyhlášky, a to za každý započatý měsíc po rozhodnutí o povolení reorganizace, ve vazbě na průměrný měsíční obrát za poslední účetní období předcházející insolvenčnímu návrhu. Potud vyhláška (na rozdíl od způsobu řešení úpadku dlužníka konkursem) neváže výši odměny na výtěžek zpeněžení majetkové podstaty (viz ustanovení § 1 odst. 1 a 2 vyhlášky ve spojení s ustanovením § 283 insolvenčního zákona).

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 NSČR 9/2016, ze dne 28.2.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka LESS & FOREST s. r. o., se sídlem ve Z., vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. KSPH 37 INS 23802/2012, o vydání výtěžku zpeněžení, o dovolání Mgr. M.C., se sídlem v P., jako insolvenční správkyně dlužníka, proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27. srpna 2015, č. j. KSPH 37 INS 23802/2012, 1 VSPH 1843/2014-B-841, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

Krajský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) usnesením ze dne 21. srpna 2014, č. j. KSPH 37 INS 23802/2012-B-634:

- I. Vyslovil souhlas s tím, aby insolvenční správkyně vydala zajištěnému věřiteli č. 2 České spořitelně, a. s. (dále jen „zajištěný věřitel“) výtěžek zpeněžení zastavených a uhrazených pohledávek dlužníka specifikovaných v příloze usnesení (dále jen „pohledávky dlužníka“), a to částku 36.232.598,60 Kč.
- II. Souhlasil s tím, aby insolvenční správkyně vydala zajištěnému věřiteli výtěžek zpeněžení pohledávek dlužníka, a to částku 2.391.928,28 Kč.
- III. Určil, že zajišťovací práva věřitelů váznoucí na pohledávkách dlužníka zanikají zpeněžením.
- IV. Uložil insolvenční správkyni, aby do 15 dnů od právní moci výše uvedených výroků vydala částku v nich uvedenou zajištěnému věřiteli, aby po splnění těchto povinností zapsala do upraveného seznamu přihlášených pohledávek, jaká částka byla vyplacena zajištěnému věřiteli a jaká zbývající částka se vypořádá při rozvrhu a aby splnila svoji (případnou) povinnost podle ustanovení § 167 odst. 5 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a bezodkladně o tom informovala soud.
- V. Uložil zajištěnému věřiteli, aby insolvenční správkyni sdělil číslo svého bankovního účtu, na nějž insolvenční správkyně bude plnit dle shora uvedených výroků.

Insolvenční soud vyšel z toho, že:

- 1) Usnesením ze dne 2. října 2012, č. j. KSPH 37 INS 23802/2012-A-13, (mimo jiné) zjistil úpadek dlužníka a insolvenční správkyní ustanovil Mgr. M.C.
- 2) Usnesením ze dne 30. ledna 2013, č. j. KSPH 37 INS 23802/2012-B-125, (mimo jiné) povolil reorganizaci dlužníka, s tím, že insolvenční správkyní je Mgr. M.C.
- 3) Usnesením ze dne 22. dubna 2014, č. j. KSPH 37 INS 23802/2012-B-529, (mimo jiné) přeměnil reorganizaci dlužníka v konkurs, s tím, že prohlášením konkursu přechází na insolvenční správkyni oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší

dlužníku, pokud souvisí s majetkovou podstatou (dispoziční oprávnění) a určil, že účinky usnesení nastávají okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku a že rozhodnutím o přeměně reorganizace v konkurs nastávají účinky spojené s prohlášením konkursu.

4) Zajištěný věřitel v insolvenčním řízení dlužníka přihlásil pohledávky v celkové výši 55.726.344,41 Kč, jakož i právo na uspokojení těchto pohledávek ze zajištění (dle smlouvy o zastavení pohledávek č. ZP3/978/07/LCD 2 ze dne 1. června 2007, ve znění dodatků). Přihlášené pohledávky byly v insolvenčním řízení zjištěny co do pravosti i výše, včetně práva na uspokojení ze zajištění.

5) Návrhy ze dne 2. července 2014 a 6. srpna 2014 insolvenční správkyňe navrhla, aby zajištěnému věřiteli byl vydán výtěžek zpeněžení zajištění, s tím, že ke dni 21. dubna 2014 (tj. ke dni předcházejícímu dni, kdy byla reorganizace dlužníka přeměněna v konkurs) byly na bankovním účtu finanční prostředky náležející do majetkové podstaty, představující inkaso pohledávek dlužníka v době od 27. září 2012 do 21. dubna 2014 v celkové částce 34.720.689,83 Kč a 142.319,98 EUR. Jelikož nevznikly žádné náklady na zpeněžení ani náklady spojené se správou inkasa pohledávek, insolvenční správkyňe navrhla vydat výtěžek zpeněžení zajištění zajištěnému věřiteli, a to po odečtení své odměny, tak, že výtěžek zpeněžení pohledávek činí 38.624.526,88 Kč, odměna insolvenční správkyňe bez daně z přidané hodnoty 1.262.892,80 Kč, daň z přidané hodnoty z odměny 265.207,49 Kč, odměna insolvenční správkyňe včetně daně z přidané hodnoty 1.528.100,29 Kč a částka určená k vydání zajištěnému věřiteli 37.096.426,60 Kč. Proto požádala, aby insolvenční soud vydal souhlas s vydáním výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli, s tím, že z výtěžku zpeněžení bude odečtena dále částka připadající na splnění povinnosti určené ustanovením § 157 odst. 1 insolvenčního zákona, když ke dni podání návrhu nebyla do majetkové podstaty uhrazena částka 863.828,- Kč.

6) Proti návrhu insolvenční správkyňe podal námitky zajištěný věřitel a věřitel Lesy České republiky, s. p. (dále jen „věřitel L“). Zajištěný věřitel nesouhlasil s tím, aby od výtěžku zpeněžení byla odečtena odměna insolvenční správkyňe, když inkaso zajištěných pohledávek proběhlo před prohlášením konkursu a dle názoru zajištěného věřitele insolvenční správkyňi odměna nenáleží. Dále uplatnil výhrady ke „snížení“ výtěžku zpeněžení o částku 863.828,- Kč. Rovněž věřitel L zpochybnil nárok insolvenční správkyňe na odměnu, když podle jeho názoru „k převedení majetku na peníze došlo před prohlášením konkursu (v průběhu povolené reorganizace)“, tudíž nejde o zpeněžování.

Na tomto základě insolvenční soud - cituje ustanovení § 38 odst. 1, § 157 odst. 1 až 5, § 285 odst. 1 a § 298 odst. 1 až 7 insolvenčního zákona a ustanovení § 1 odst. 2 a 4 vyhlášky č. [313/2007 Sb.](#), odměně insolvenčního správce, o náhradách jeho hotových výdajů, o odměně členů a náhradníků věřitelského výboru a o náhradách jejich nutných výdajů, ve znění účinném do 31. prosince 2013 (dále jen „vyhláška“) a odkazuje na závěry obsažené v (zajištěným věřitelem zmiňovaném) usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. srpna 2012, č. j. 3 VSPH 88/2012-B-326 (jde o usnesení č. j. MSPH 76 INS 3732/2008, 3 VSPH 88/2012-B-326) - uzavřel, že insolvenční správkyňi nenáleží odměna za zpeněžení (inkaso pohledávek dlužníka) v době od zahájení insolvenčního řízení do přeměny reorganizace v konkurs, neboť dispoziční oprávnění k pohledávkám měl v rozhodném období dlužník, který tak de iure zpeněžování prováděl.

Skutečnost, že „některý“ zajištěný věřitel dával insolvenční správkyňi pokyny ke správě a zpeněžení zajištěného majetku a že se insolvenční správkyňe podílela na inkasu pohledávek dlužníka (např. zřízením bankovního účtu, kam byly pohledávky placeny), je z hlediska vzniku nároku insolvenční správkyňe na odměnu nevýznamná, když taková činnost je odměňována paušálními odměnami podle ustanovení § 2 vyhlášky.

Dále insolvenční soud dovodil, že zajištění věřitelé mají povinnost uhradit polovinu zaplacené odměny hotových výdajů znalců, kteří zpracovali znalecké posudky, bez ohledu na to, zda byly schváleny schůzí věřitelů. Jelikož insolvenční zákon nestanoví, že by výši znalečného měl schvalovat soud, insolvenční soud nerozhodoval o tom, jaká částka má být z výtěžku zpeněžení pro daný účel

(viz ustanovení § 157 insolvenčního zákona) odečtena; proto rozhodl, že zajištěnému věřiteli bude vydán celý výtěžek zpeněžení (bez odečtení odměny insolvenční správkyňe, která na ni v daném případě nemá nárok, a bez odečtení částky ve smyslu ustanovení § 157 insolvenčního zákona), když posledně označenou částku je insolvenční správkyňe oprávněna od vydávaného výtěžku zpeněžení odečíst „právě až při tomto vydávání a podle stavu ke dni vydávání“.

Vrchní soud v Praze k odvolání insolvenční správkyňe usnesením ze dne 27. srpna 2015, č. j. KSPH 37 INS 23802/2012, 1 VSPH 1843/2014-B-841, potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodu II. výroku ohledně částky 1.528.100,29 Kč; ohledně částky 863.828 Kč toto usnesení zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

Odvolací soud zdůraznil, že „za situace, kdy činností insolvenční správkyňe v rozhodném období (před konkursem) nebylo, pokud se předmětných pohledávek týká, zpeněžování dlužníkovy majetku v pravém slova smyslu, ale šlo o pouhé inkaso pohledávek dlužníka za třetími osobami“ (jinými slovy, pokud inkasa pohledávek dlužníka bylo dosaženo v době, kdy osobou s dispozičními oprávněními byl dlužník), nevznikl insolvenční správkyňi nárok na odměnu za „zpeněžení“ těchto pohledávek dlužníka.

Současně doplnil, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. srpna 2012, na nějž odkázal insolvenční soud, sice bylo zrušeno usnesením Nejvyššího soudu ze dne 29. května 2015, č. j. 29 NSČR 4/2013-B-417, nicméně závěr odvolacího soudu o tom, že „výtěžku zpeněžení bylo dosaženo převážně před prohlášením konkursu, tedy v době, kdy osobou s dispozičním oprávněním byl dlužník, což má vliv na otázku odměny správce, nebyl zrušovacím usnesením Nejvyššího soudu dotčen“.

Konečně s odkazem na ustanovení § 154 a § 157 odst. 1 insolvenčního zákona odvolací soud zdůraznil, že „je povinností zajištěných věřitelů společně a nerozdílně uhradit nároky na znalečné ve výši, jež se řídí předpisy o odměňování znalce mimo soudní řízení, a jak byla schválena věřitelským výborem nebo určena soudem“; nelze však připustit, aby „rozhodování o úhradě znalečného bylo nahrazeno závěrem o vadnosti znaleckého posudku“ a současně aby insolvenční soud konstatoval, že „zajištění věřitelé měli povinnost k úhradě poloviny zaplacené odměny a hotových výdajů znalce. Proto bylo povinností insolvenčního soudu ověřit, zda byla odměna znalce schválena postupem určeným v ustanovení § 154 insolvenčního zákona, a zda již nedošlo k úhradě příslušné části odměny a hotových výdajů znalců“.

Proti usnesení odvolacího soudu, v rozsahu jeho potvrzujícího výroku ohledně částky 1.528.100,29 Kč, podala insolvenční správkyňe dovolání, majíc za to, že v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny otázky, zda insolvenčnímu správci náleží odměna za činnost (z výtěžku zpeněžení), kterou vykonal v době, kdy měl dispoziční oprávnění dlužník, avšak insolvenční správce tuto činnost vykonával v přímé návaznosti na rozhodnutí insolvenčního soudu a pokyny zajištěných věřitelů, a z jaké části majetkové podstaty, respektive jakým způsobem má být v takových případech uhrazena odměna insolvenčního správce za situace, kdy dojde k přeměně reorganizace v konkurs, a jakou formou se na této odměně mají podílet zajištění věřitelé.

Podle dovolatelky ani ve fázi insolvenčního řízení, kdy má dlužník dispoziční oprávnění, neprovádí dlužník zpeněžování; naopak povinnosti insolvenční správkyňe ve smyslu ustanovení § 136 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona bylo „inkasovat plnění závazků, který měly třetí osoby vůči dlužníkovi“ (srov. též usnesení o úpadku dlužníka ze dne 2. října 2012).

Připouští-li ustanovení § 283 odst. 1 insolvenčního zákona, že odměna insolvenčního správce je počítána i ze zpeněžení „bankovních kont“ dlužníka, tím spíše je nutné považovat za zpeněžování

činnost insolvenčního správce související s inkasem pohledávek, byť ve fázi insolvenčního řízení, ve které má dispoziční oprávnění dlužník.

Dále dovolatelka polemizuje se závěrem odvolacího soudu, podle něhož její činnost „spočívala jen ve zřízení bankovního účtu pro plnění pohledávek dlužníka za třetími osobami, a že by touto formou bylo možné moderovat odměnu insolvenční správce na základě míry úsilí vyvinutého při zpeněžení pohledávek“. Odměna insolvenčního správce totiž musí být stanovena postupem předvídaným vyhláškou a její případná moderace může být realizována pouze v souladu s ustanovením § 38 odst. 2 insolvenčního zákona.

Jelikož v poměrech dané věci inkasovala více jak 22 tisíc pohledávek v celkovém objemu více než 2,31 miliardy Kč, které po celou dobu insolvenčního řízení až do jejich vydání zajištěným věřitelům řádně spravovala na jí zřízených bankovních účtech, při jejich inkasu je řádně identifikovala, posoudila v každém jednotlivém případě, zda jde o pohledávku, ke které bylo uplatněno zajištění, či zda šlo o tzv. nezajištěnou pohledávku, v počátečních fázích insolvenčního řízení komunikovala s bankovními věřiteli, kteří blokovali bankovní účty dlužníka, jakož i s osobami, které byly povinny hradit pohledávky vůči dlužníku a v konečném důsledku v souladu s pokyny zajištěných věřitelů inkasa pohledávek deponovala na svých účtech, nemůže souhlasit s tím, že vykonávala činnost, za kterou ji nenáleží žádná odměna.

Dovolatelka vyjadřuje přesvědčení, podle něhož, rozhodl-li se zajištěný věřitel, uplatňující zajištění k pohledávkám dlužníka, učinit pokyn ke spravování inkasa zajištěných pohledávek realizovaných po úpadku na zvláštním účtu, využil svého práva, které mu dává insolvenční zákon, avšak je zároveň povinen respektovat povinnosti pro něj z toho plynoucí. Za nepřijatelné považuje nastolení stavu, kdyby se na odměně insolvenčního správce v případě, kdy dojde k přeměně reorganizace v konkurs, měli podílet jen nezajištění věřitelé, ačkoli faktická činnost insolvenčního správce se týká rovněž zajištěného majetku.

Konečně s odkazem na ustanovení § 4 vyhlášky dovolatelka akcentuje, že „insolvenční řízení představuje z hlediska odměňování insolvenčního správce jeden procesní celek a na celkové odměně insolvenčního správce samozřejmě musí zákonem stanoveným způsobem spravedlivě participovat nejen nezajištění věřitelé, ale i věřitelé zajištění. Situace, kdy zajištění věřitelé obdrží své výtěžky ze zpeněžení zajištění, aniž by se jakkoli podíleli na hrazení odměny insolvenční správce, jen z toho důvodu, že zpeněžení proběhlo v době, kdy osobou s dispozičním oprávněním byl formálně dlužník, je právně, morálně i logicky neúnosná“.

Proto dovolatelka požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu v potvrzujícím výroku zrušil a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

Zajištěný věřitel považuje rozhodnutí odvolacího soudu za správné a navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání zamítl jako nedůvodné.

Je přesvědčen, že veškeré nároky na odměnu insolvenční správce až do doby přeměny reorganizace v konkurs jsou představovány paušální odměnou v reorganizaci podle ustanovení § 2 vyhlášky; teprve provedla-li by insolvenční správce v období následujícím po přeměně reorganizace v konkurs zpeněžení majetku, na jehož základě by jí náležela odměna vyšší, než kterou obdržela po dobu trvání (neúspěšně vedené) reorganizace, vznikne jí nárok na další odměnu podle ustanovení § 4 vyhlášky. Jinými slovy, insolvenční správce si musí případnou další odměnu „zasloužit“ svou následnou činností (zpeněžením majetku) v průběhu konkursu. V poměrech dané věci pak insolvenční správce nevznikl nárok na uhrazení odměny z výtěžku zpeněžení, protože „takovou odměnu“ není možné hradit „z jakýchkoli prostředků“.

Věřitelský výbor pouze konstatoval, že právní posouzení jednotlivých námitek dovolatelky je v dané fázi řízení oprávněn posoudit jen Nejvyšší soud.

Dovolání insolvenční správce je přípustné podle ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), když dovolacím soudem dosud nebyla beze zbytku vyřešena otázka určení výše odměny insolvenčního správce v případě přeměny reorganizace v konkurs.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 38 odst. 1 věty první insolvenčního zákona (ve znění účinném do 31. prosince 2013) insolvenční správce má právo na odměnu a náhradu hotových výdajů.

Podle ustanovení § 167 odst. 1 insolvenčního zákona zajištění věřitelé se v rozsahu zajištění uspokojují ze zpeněžení věci, práva pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, jimiž byla jejich pohledávka zajištěna, nestanoví-li zákon jinak. Pro pořadí jejich uspokojení je rozhodující doba vzniku zástavního práva nebo doba vzniku zajištění.

Podle ustanovení § 298 insolvenčního zákona zajištění věřitelé mají právo, aby jejich pohledávka byla uspokojena z výtěžku zpeněžení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, jimiž byla zajištěna (odstavec 1). Výtěžek zpeněžení po odečtení nákladů spojených se správou a zpeněžením a po odečtení částky připadající na odměnu insolvenčního správce vydá insolvenční správce se souhlasem insolvenčního soudu zajištěnému věřiteli (odstavec 2).

Podle ustanovení § 330 insolvenčního zákona, není-li dále stanoveno jinak, je dlužník v průběhu reorganizace dlužníkem s dispozičními oprávněními. Pro povinnosti dlužníka, který je fyzickou osobou, a statutárního orgánu dlužníka, který je právnickou osobou, platí obdobně § 36 a 37 (odstavec 1). Právní mocí rozhodnutí o povolení reorganizace se ruší omezení dispozičních oprávnění dlužníka, ke kterým došlo ze zákona nebo rozhodnutím insolvenčního soudu v dosavadním průběhu insolvenčního řízení, ledaže insolvenční soud rozhodne podle § 332 jinak (odstavec 2).

Podle ustanovení § 331 insolvenčního zákona insolvenční správce vykonává dohled nad činností dlužníka s dispozičními oprávněními, zajišťuje dohled nad zjišťováním a soupisem majetkové podstaty, sestavuje a doplňuje seznam věřitelů a podává zprávy věřitelskému výboru. Kromě toho plní i další úkoly a provádí další činnosti, které mu uložil insolvenční soud.

Případné změny výše citovaných ustanovení insolvenčního zákona, k nimž došlo s účinností od 1. ledna 2014 [zákonem č. [294/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. [312/2006](#) Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů], nemají v poměrech dané věci na níže uvedené závěry vliv.

Podle ustanovení § 2 vyhlášky (ve znění účinném do 31. prosince 2013 – viz čl. II bod 2. vyhlášky č. [398/2013](#) Sb., kterou se mění vyhláška č. [313/2007](#) Sb., o odměně insolvenčního správce, o náhradách jeho hotových výdajů, o odměně členů a náhradníků věřitelského výboru a o náhradách jejich nutných výdajů, ve znění vyhlášky č. [488/2012](#) Sb.), pokud je způsobem řešení dlužníkovra úpadku reorganizace, náleží insolvenčnímu správci za každý započatý měsíc po rozhodnutí o povolení reorganizace odměna, která je stanovena z dvanáctinásobku průměrného měsíčního obrátu za poslední účetní období předcházející insolvenčnímu návrhu takto: při obrátu do 250 mil. Kč

83.000,- Kč, od 250 mil. do 500 mil. Kč 166.000,- Kč, od 500 mil. do 750 mil. Kč 249.000,- Kč, od 750 mil. do 1 mld. Kč 332.000,- Kč, nad 1 mld. Kč 415.000,- Kč.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 vyhlášky, pokud dojde k přeměně reorganizace v konkurs, činí odměna insolvenčního správce částku určenou podle § 1, nejméně však částku určenou podle § 2.

Podle ustanovení § 5 vyhlášky, nelze-li odměnu určit postupem podle § 1 až 4, rozhodne o výši odměny insolvenční soud s přihlédnutím zejména k délce doby, rozsahu a náročnosti vykonávané činnosti insolvenčního správce.

Nejvyšší soud předesílá, že vyhláška je v intencích ustanovení § 38 insolvenčního zákona oním zvláštním předpisem, podle kterého se odměna insolvenčního správce stanoví, a to i na základě zmocnění obsaženého v ustanovení § 431 písm. b) insolvenčního zákona (k tomu srov. i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. září 2010, sen. zn. 29 NSČR 27/2010, uveřejněné pod číslem 64/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Dále Nejvyšší soud zdůrazňuje, že v případě, kdy je úpadek dlužníka řešen reorganizací, určuje odměnu insolvenčního správce ustanovení § 2 vyhlášky, a to za každý započatý měsíc po rozhodnutí o povolení reorganizace, ve vazbě na průměrný měsíční obrat za poslední účetní období předcházející insolvenčnímu návrhu. Potud vyhláška (na rozdíl od způsobu řešení úpadku dlužníka konkursem) neváže výši odměny na výtěžek zpeněžení majetkové podstaty (viz ustanovení § 1 odst. 1 a 2 vyhlášky ve spojení s ustanovením § 283 insolvenčního zákona).

Je tomu tak právě proto, že právní mocí rozhodnutí o povolení reorganizace se ruší omezení dispozičních oprávnění dlužníka, ke kterým došlo ze zákona nebo rozhodnutím insolvenčního soudu v dosavadním průběhu insolvenčního řízení. K „inkasu“ pohledávek dlužníka je tak legitimován samotný dlužník (a nikoli insolvenční správce), pročez vyhláška ani „nepočítá“ s tím, že by byla odměna insolvenčního správce odvislá od výtěžku zpeněžení majetku (v daném případě pohledávek) dlužníka. Insolvenční správce v takovém případě totiž neprovádí „zpeněžení“ majetku dlužníka, nýbrž je povinován (zásadně) činnostmi předvídanými ustanovením § 354 insolvenčního zákona. Skutečnost, že reorganizace dlužníka byla následně přeměněna v konkurs (§ 363 insolvenčního zákona) a že v poměrech dané věci tímto rozhodnutím nastaly účinky spojené s prohlášením konkursu, na shora uvedených závěrech nic nemění; jinými slovy, jak správně uzavřel odvolací soud, insolvenční správce za činnost realizovanou v období od právní moci rozhodnutí o povolení reorganizace do přeměny reorganizace v konkurs nepřísluší odměna za „inkaso“ pohledávek dlužníka od jeho dlužníků; případné právo insolvenční správce na náhradu hotových výdajů tím není dotčeno.

Úprava obsažená v ustanovení § 4 odst. 1 vyhlášky přitom, jde-li o (případnou) část odměny v rozsahu nad částku určenou ustanovením § 2 vyhlášky, je uplatnitelná jen tehdy, je-li odměna určená z výtěžku zpeněžení připadajícího na zajištěné věřitele a určená z výtěžku zpeněžení určeného k rozdělení mezi nezajištěné věřitele vyšší, než odměna určená podle ustanovení § 2 vyhlášky; zpeněžením se přitom rozumí činnost předvídaná ustanovením § 283 insolvenčního zákona, tj. činnost realizovaná v době, kdy již dlužník nebyl nositelem dispozičních oprávnění (viz zánik dispozičních oprávnění dlužníka – srov. § 363 a § 246 odst. 1 insolvenčního zákona).

Vzhledem k závěru, podle něhož insolvenční správce nenáleží (vedle odměny určené ustanovením § 2 vyhlášky) i (další) odměna za „inkaso“ pohledávek dlužníka, jimiž byly zajištěny pohledávky věřitelů dlužníka, jsou zbývající „otázky“ kladené dovolatelkou nevýznamné.

Jelikož právní posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu v dovolání dotčeném rozsahu

spočívá, je správné, Nejvyšší soud dovolání insolvenční správkyně zamítl [§ 243d písm. a) o. s. ř.].

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

□

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společenství vlastníků jednotek](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o zápůjčce, insolvence](#)
- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Nezbytná cesta](#)